

Nr 546.

Av herr **Elmroth**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 125, med förslag till lag angående tillägg till 21 § lagen den 14 juni 1917 (nr 380) om införsel i avlöning, pension eller livränta.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 125 föreslås det tillägg till 1917 års införsel-lag, att Konungen må därom förordna, att införselärenden skola kunna handläggas jämväl av exekutionsbiträde, där sådant beträffande *viss stad* finnes erforderligt.

Enligt min mening bör möjlighet beredas till dylikt förordnande även be-träffande landsbygden. Ehuru upprepade framställningar i sådant syfte icke vunnit statsmakternas gillande, tror jag likväl, att tiden är inne att söka åstad-komma en praktisk ändring i införselinstitutet. I varje fall torde det väl vara en tidsfråga, när exekutionsbiträden även på landsbygden (fjärdingsmännen) måste övertaga handläggningen av ifrågakomna införselärenden.

De betänkligheter, som hittills rests mot förslag om befogenhet för fjär-dingsmännen att besluta om införsel, förefalla enligt min mening något över-drivna. I likhet med många av fjärdingsmännens närmaste förmän i tjänsten (landsfiskal) anser jag, att fjärdingsmännen i allmänhet på grund av utbildning och erfarenhet äro tillräckligt skickade att anförtros införselförfarandet. En-ligt vad jag inhämtat förekommer det i viss utsträckning, att landsfiskaler uppdraga åt fjärdingsmännen att med användande av blanketter, som under-skrivits av utmätningssmannen, företaga införsel. Att förfarandet, trots sin praktiska ändamålsenlighet, icke kommer till användning i någon större ut-sträckning, beror enbart på dess lagstridighet. Vidare har jag inhämtat, att i de fall, där landsfiskal uppdragit åt fjärdingsman att företaga införsel, en-bart goda resultat lära vunnits. Det må vidare påpekas, att ett rätt hand-havande av införselinstitutet huvudsakligast beror på den beslutandes prak-tiska omdöme och densammas kännedom om gäldenärs personliga och ekono-miska förhållanden. Däremot kunna näppeligen några svårknäckta juridiska spörsmål uppstå vid införsel avseende utskylder och allmänna avgifter. Skulle emellertid hos fjärdingsmannen uppstå tvivel om hur han bör förfara i ett särskilt fall, så lærer han väl inhämta upplysning hos utmätningssmannen. Vid utmätning — fjärdingsmännen äga ju befogenhet att efter utmätningssmans uppdrag verkställa sådan — kunna synnerligen svårlösta juridiska spörsmål uppstå, men, så vitt jag har mig bekant, har ingen olägenhet försports av fjärdingsmännens nu berörda befogenhet. Naturligtvis kan det inte förnekas, att handhavandet av befogenhet att meddela införsel är ett ytterst grannlaga uppdrag, men det må ock framhållas, att fjärdingsmännen i de allra flesta fall äro, genom sin intima kontakt med människorna inom respektive tjänst-göringsområden, så väl förtroagna med folkets levnadsvillkor och i det enskilda

fallet i regel så bra underkunniga om gäldenärs levnads- och familjeförhållanden, bostadsförhållanden, underhållsskyldighet, inkomstmöjligheter m. m., att en dylik kännedom beträffande de omständigheter, som äro av betydelse för och vid bestämmande av införselbeloppen, uppväger vad som eventuellt brister i juridiskt vetande.

Därest fjärdingsmännen få befogenhet att efter utmätningsmans uppdrag meddela införsel för uttagande av utskylder och allmänna avgifter, bör av praktiska skäl utmätningsmannen likväl äga befogenhet att, om så skulle anses påfordras, vidtaga jämkning i fjärdingsmannens införselbeslut. Man torde även kunna tänka sig, att av fjärdingsmannen meddelat införselbeslut skulle underställas utmätningsmannens prövning, men givetvis skulle fjärdingsmannens beslut gå i verkställighet, så länge detsamma icke upphävts av utmätningsmannen.

Jag torde väl knappast behöva tillägga, att, därest fjärdingsmännen finge befogenhet att meddela införselbeslut, detta skulle innebära större skyndsamtet i handläggningen i dylika ärenden (då onödig omgång skulle försvinna) jämte ett avsevärt minskat besvär för utmätningsmännen. Och sist men inte minst: Otivelaktigt skulle såväl det allmänna — stat och kommun — som jämväl enskilda hava nytta och gagn av, att en föråldrad och otidsenlig lag på grund av åberopade omständigheter äntligen bleve ersatt med bestämmelser, som bättre motsvara kravet på ett modernt och framför allt praktiskt indrivningsförfarande.

På grund av vad sålunda anförts får jag hemställa,

att riksdagen måtte besluta sådant tillägg till Kungl. Maj:ts förslag i proposition nr 125, att i stycket »Finnes beträffande — — — å sådant biträde» även införes orden »jämväl för viss del av landsbygden».

Stockholm den 27 februari 1934.

A. E. Elmroth.